

Verschrikkelijke vrienden

Verschrikkelijke vrienden, dat zijn vrienden die je niet aan het lachen maken, maar aan het schrikken. In dit boek kom je er een heleboel tegen. Sommigen zijn echt heel erg eng, anderen zijn vies, vreemd of ronduit gevaarlijk. Om je niet al te veel te laten schrikken, hebben we ze hier vast allemaal bij elkaar gezet. Zo lang je dit boek leest, zijn dit je vrienden:

FIMV

Finnbar Hakan Berkepies

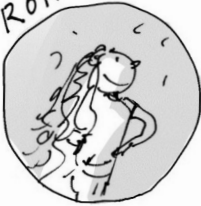
Een Viking. Zoon van Finnbar Hakan Berkepies de Eerste.

**Waldemar Ivar Knoet Kakjes Iklustgeen-
rauwevis Erikszoon**

Ook een Viking, en de beste vriend van Finnbar Hakan Berkepies. Omdat niemand zijn naam kan onthouden, noemen ze hem Wikkie.

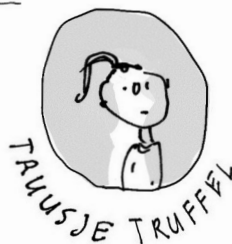
RONJA

**Ronja, dochter van Zwijn Vorkbaard
de Verschrikkelijke**

Ronja is een zwervende Viking. Of een Vikingmeisje eigenlijk. Ze reist met haar ouders plunderend door het land. En dat land was in de tijd van de Vikingen (tussen 800-1100) nogal groot. Oorspronkelijk kwamen de Vikingen uit Scandinavië – Noorwegen, Zweden, Denemarken en Finland. Maar al snel staken ze met hun boten de zee over en trokken ze naar Engeland, Frankrijk en België. Ze waren een soort ontdekkingsreizigers en handelaars tegelijk. Maar ze staan ook wel bekend om hun grote mond en vechtlust. Zoals de ouders van Ronja.

Truusje Truffel is zo'n meisje dat iedereen wel zou willen zijn. Ze is voor niemand bang. Ook niet voor Bruutwelde Bospeer, bijgenaamd Engeliën. Hoewel?

Bruutwelde Bospeer (Engeliën) is zo groot als twee grote kerels samen. Ze heeft enorme vierkante tanden en neusvleugels die zo hard bewegen dat ze wel een helikopter lijkt. En ze heeft een opas- en uitlaatdienst voor kinderen. Die is niet heel populair.

De **onzichtbare stinkvriend** kun je niet zien, maar wel ruiken. Hij ruikt naar Limburgse stinkkaas en dode muis en poep.

Niemand weet of **Klaus Kettingzaag** echt bestaat. En als hij bestaat, is hij zeker niet je vriend. Het verhaal gaat dat hij je voor straf meeneemt in zijn bakfiets en dan in stukken zaagt.

Klaas-Herman heeft geen vrienden. Daar kan hij niets aan doen. Hij is namelijk hartstikke aardig. En een beetje eenzaam. Hij zou graag je vriend willen zijn.

Dit is **Rufus**. Rufus kan niet rekenen. Dat vindt hij niet erg, want hij kan heel goed op zijn handen lopen en waterijsjes met zijn voortanden afschrapen. Rufus is nooit bang. Ook niet wanneer hij twee uur in een stikdonkere kist zit opgesloten.

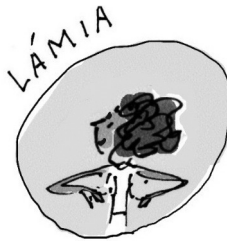
Arabella is een schattig meisje. Ze ziet eruit als een engeltje. Haar ogen stralen als ledlampjes en haar wimpers krullen tot aan haar wenkbrauwen omhoog. Ze heeft glanzend rood haar helemaal tot op haar billen. En dan heeft ze ook nog snoezige sproetjes die als confetti op haar neus lijken vastgeplakt. Haar stem klinkt net zo lieflijk als een Oostenrijks bergbeekje. En ze heeft een eigen YouTube-kanaal, en een broer die haar haat.

Elif en Beppie zijn geen vriendinnen. Maar omdat er in de buurt waar zij wonen geen andere kinderen zijn, spelen ze elke dag samen buiten. Ze wonen in een heel saai stadje dat de Washegge heet. En in dat heel saaie dorpje wonen tweeduizend stokoude mensen en de moeder van Elif en de drie moeders van Beppie. Hoe het kan dat Beppie drie moeders heeft is een heel lang verhaal. Dat laten we dus achterwege.

Lámia Carolini is uitvindster. Haar ouders zijn uitvinders. Haar opa's en oma's zijn uitvinders en al haar ooms en tantes ook. Ze vinden van alles uit. Een bril waarmee je de hoek om kunt kijken, een scheetkussen met afstandsbediening en een draagbare pizzamachine. Maar niemand in haar familie heeft nog een reismachine en een vertaal-machine uitgevonden...

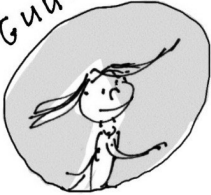
De **giganotosaurus** kun je beter niet als vriend hebben. Hij was de gevaarlijkste dino die er bestond. Op één na zijn alle gigantosaurusen uitgestorven.

Dampier Wittewrongel is schat-
hemeltjelijk, maar ook een
beetje eenzaam. Tot er een wel
heel bijzonder meisje naast
hem komt wonen: Alwien Lutje
Beerenbroek.

GUUSJE

Guusje Mandepoep heeft een naam
die je niet snel zult vergeten. Weinig
kinderen in haar dorp heten name-
lijk Guusje. En bijna niemand heet
Mandepoep. Nou ja, behalve haar
ouders, en haar verdwenen opa...

FAUSTO

Fausto is megarijk en woont helemaal
alleen in een stadspaleis in Florence
(spreek uit: florans). Zijn enige
vrienden zijn veertien goudvissen
aan wie hij alles vertelt. Tot hij
Monna en haar zoontje ontmoet.

Sara is superdiperslim. Maar vrienden heeft ze niet. Iedereen vindt haar een beetje raar. Ze draagt een bril met glazen zo dik als de bodem van een Nutella-pot.

De vreselijke **meester Frits** is een vieze en enge man. Hij is slecht, gek en gevaarlijk. Zo ziet hij eruit: er steken lange zwarte haren uit zijn neus en uit zijn oren. Er zijn ook kinderen die denken dat er haren uit zijn billen steken. Die haren in zijn neus kun je heel goed zien, want zijn neusgaten zijn zo groot als vissenkommen. Zelfs als je achter in de klas zit, kun je nog in zijn neus kijken. Dan zie je bijna zijn hersenen zitten. Niet dat hij daar veel van heeft, want voor een meester is hij best dom...

I

Waarom het goed is om een Viking als vriend te hebben

Finnbar Hakan Berkepies, zoon van Finnbar Hakan Berkepies de Eerste, was een Viking. Zijn beste vriend was ook een Viking. Hij heette Waldemar Ivar Knoet Kakjes Iklustgeenrauweis Erikszoon, maar omdat niemand dat kon onthouden, noemden ze hem Wikkie.

Finnbar en Wikkie waren onafscheidelijk. Waar Finnbar ging, ging Wikkie. En moest Wikkie naar de wc, dan ging Finnbar gewoon mee. Ze hadden samen een boot gebouwd waarmee ze na de Middelbare Vikingschool een wereldreis wilden maken. Hun grote droom was om later samen te gaan plunderen.

Iedereen kon zien dat de jongens vrienden waren. Ze hadden namelijk precies dezelfde helmen op. En allebei droegen ze een grijze cape van wolvenvacht. Ze lachten om dezelfde grappen. Dingen die niemand anders grappig vond.

Niets of niemand kon tussen deze twee beste vrienden komen. Niemand? Nou ja, misschien Ronja, dochter van Zwijn Vorkbaard de Verschrikkelijke.

Op een warme dag aan het begin van de zomer bouwden Finnbar en Wikkie een hut van walvisbotten. Voor de hut stond een bord met VERBODEN TOEGANG erop. Ze hadden er met hun eigen bloed hun namen onder geschreven. En boven de deur hadden ze een echte vis gehangen. Die stonk zo erg, dat ze zelf bijna de hut niet in durfden.

‘Hallo, is daar iemand?’

Finnbar en Wikkie keken elkaar verbaasd aan. Finnbar hield zijn wijsvinger tegen zijn lippen.

Wikkie riep heel hard: ‘Ga weg, er is hier niemand!’

‘Mag ik binnenkomen?’ De stem klonk als van een meisje.

‘Sst,’ deed Finnbar, en hij dook in een hoek van de hut.

‘Je kunt hier niet naar binnen!’ riep Wikkie.

Het rendiervel dat voor de ingang hing bewoog. ‘Ik kan hier best naar binnen,’ zei een meisjesstem.

Finnbar maakte zich nu zo klein mogelijk en trok zijn cape van wolvenvacht over zijn hoofd.

Wikkie pakte zijn bijl en zwaaide die gevaarlijk heen en weer. ‘Ginnugagap!’ riep hij. Wat zoiets betekende als ‘val in de afgrond’.

‘Leuk hutje,’ zei het meisje, en ze zette haar helm af.

‘Ginnu...’ Wikkie keek haar met grote ogen aan. Er kwam geen woord meer uit zijn keel. Hij werd zo slap, dat zijn benen wel van fluffy slijm leken.

‘Hoi,’ zei het meisje.

‘Au!’ riep Wikkie, die van schrik en slapheid zijn bijl uit zijn hand had laten vallen. Boven op zijn teen.

‘Pas op, achter je!’ zei het meisje. Ze was in kleermakerszit op de grond gaan zitten en wreef met haar hand over de walvisbotten.

Wikkie keek achterom en zag de wolvenvacht van Finnbar bewegen.

‘WAAAAAH!’ riep Finnbar. Schreeuwend en met zijn vuisten vooruit rende hij op het meisje af.

Razendsnel haalde ze een dolk uit haar binnenzak en stak die voor zich in de grond.

Finnbar deed nog één stap naar voren, haakte toen met zijn voet achter de dolk en viel met een klap voorover. ‘Gratang potatis!’ riep hij, wat eigenlijk ‘gebakken aardappelen’ betekende, maar wat Vikingen ook wel riepen als ze heel erg van iets schrokken.

‘Hammerrrrrr!’ zei het meisje, waarvan dan weer niemand wist wat het betekende. Maar het klonk alsof ze hem in stukken ging scheuren.

‘Rustig, rustig,’ sprak Wikkie.

‘Daar is het nu te laat voor,’ zei Finnbar, en hij trok het meisje aan haar lange blonde haren.

‘Hammerrrrrr!’ riep ze nog een keer, en ze trok hard zijn oorlellen naar beneden.

Wikkie stond als een versteende Viking in de hut en zag zijn beste vriend door de lucht geslingerd worden door een.... meisje.

Dat meisje hield Finnbar bij zijn enkels vast en zwaaide hem boven haar hoofd in het rond.

Finnbar wilde ‘Help!’ roepen, maar hij had van zijn vader, Finnbar Hakan Berkepies de Eerste, geleerd dat je dat nooit mocht doen. ‘Hèèèèè!’ riep hij daarom, terwijl hij met zijn hoofd tegen de walvisbotten knalde. BENG-BENG-BENG. ‘Hèèèèèlp me dan!’

Wikkie keek vol bewondering naar het meisje. Ze was lang en elegant. Met gespierde armen, die uit haar jurk van zeehondenvel staken. Ze had glimmende korenblonde haren helemaal tot op haar billen. En ze rook heerlijk naar gebakken rendier. Haar ogen waren zo blauw als de zee en...

‘Hèèèèèlp!!’

Wikkie kon nog maar net op tijd naar beneden duiken. Vlak boven zijn hoofd vloog zijn beste vriend.

‘Help, help, help, help! Gratang potáááááatis!’ klonk de bange stem van Finnbar. Met een enorme vaart knalde hij met zijn hoofd tegen de muur van walvisbotten. Ratelend vielen die opzij. Alsof het luciferstokjes waren, vielen ze daarna op de grond. En daar, uit een berg botten, stak het angstige hoofd van Finnbar.

‘Wat ben jij sterk,’ zei Wikkie tegen het meisje dat net hun hut had verwoest.

Het meisje keek hem glimlachend aan. En alsof er niets

was gebeurd, maakte ze daarna twee lange vlechten in haar haar.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij.

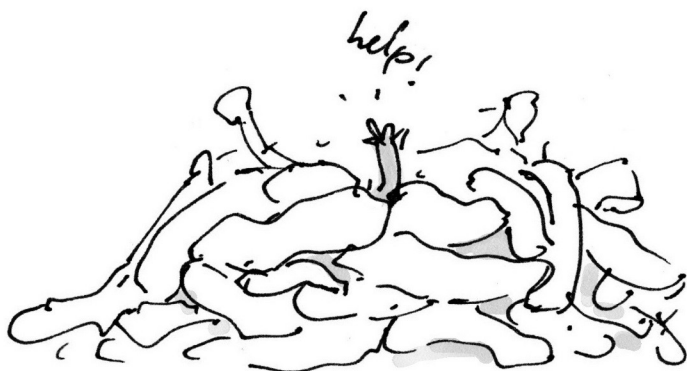
‘Rrrrrronja,’ zei ze, en ze liet de eerste letter lang rollen.

‘Wat een mooie naam. Alsof die zo in een kinderboek kan.’

‘Ik ben de dochter van Zwijn Vorkbaard de Verschrikkelijke,’ zei ze.

‘O, die,’ zei Wikkie. Hij had geen idee wie dat was.

‘Wikkie!’ riep Finnbar, die nauwelijks kon bewegen onder het gewicht van de berg walvisbotten.

‘Nou, ik moet eens op huis aan,’ zei Ronja.

‘Waar woon je?’ vroeg Wikkie.

Ze keek hem aan alsof hij een heel domme vraag had gesteld. ‘Wij zijn Vikingen. Wij wonen nergens. We gaan rovend en plunderend door het land. DUH!’

‘O ja, natuurlijk,’ zei hij zacht.

Ronja liep in de richting van het Naaldbomenbos. Dat was een bos dat zo donker was, dat de zonnestralen nooit de

grond raakten. De bomen stonden zo dicht bij elkaar, dat alleen heel dunne mensen ertussendoor konden lopen. En wolven.

Heel even wist Wikkie niet wat hij moest doen. Achter zich hoorde hij zijn beste vriend om hulp roepen. Voor zich zag hij het sterkste meisje dat hij ooit had gezien weglopen. En hij stond hier als een angstige Viking tussen hen in.

‘Help me nou! Vrienden moeten elkaar helpen!’ klonk het vanuit de bottenberg.

Wikkie rende in de richting van het Naaldbomenbos. ‘Be-loof me dat je daar nooit naartoe zult gaan,’ had zijn moeder gezegd.

Hijgend haalde hij Ronja in. ‘Ben je niet bang voor de wolven?’ vroeg hij.

Ronja keek hem spottend aan en begon te zingen: ‘Ben niet bang voor de boze wolf, ben niet bang, ben niet bang. Ben niet bang voor de boze wolf, bèèèèèn niet bang!’

Wikkie viel bijna flauw van bewondering. Ze was al zo mooi en zo sterk en nu kon ze ook nog zingen als een nachtegaaltje. Dit meisje had iets wat geen ander meisje op de wereld had. Ze was perfect.

‘Wikkie! Kom terug!’ klonk het ver achter hem.

‘Je weet dat als je het Naaldbomenbos in gaat, je nooit meer terugkomt,’ had zijn moeder gezegd. En zij kon het weten. Ze was twaalf broers kwijtgeraakt in dat bos. Maar misschien had ze dat alleen maar gezegd om hem bang te maken.

‘Wikkiiiiieeeee!’ klonk het in de verte.

Wikkie vroeg zich af waarom iedereen zo moeilijk deed over dat Naaldbomenbos. Het rook er heerlijk naar wc-verfrisser.